

EDITOR
ELISEU CLIMENT

DIRECTOR
MANUEL LILLO I USECHI

DIRECTOR DE CONTINGUTS
ÀLEX MILIAN
CAP DE REDACCIÓ
VÍCTOR MACEDA
CAP DE CULTURA
XAVIER ALIAGA

COORDINADORA
ASSUMPCIÓ PALAU
REDACCIÓ DE BARCELONA
XAVIER PUIG
REDACCIÓ DE VALÈNCIA
MOISÉS PÉREZ I VIOLETA TENA
REDACCIÓ DE PALMA
MIQUEL PAYERAS
CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA
FERRAN BALLESTER
TRADUCTOR
ARNAU FIGUERAS
COL·LABORADORS GRÀFICS
JORDI BORRÀS, ISAAC BUJ,
MIGUEL LORENZO, SALVADOR LLOSA
I JORDI PLAY
DISSENY, MAQUETACIÓ I GRÀFICS
ANA VANESA PRIETO
DISSENY DE LA PORTADA
TONI PAYÀ

GERENT
PILAR MARTÍ
PUBLICITAT I PROMOCIÓ
SALVA MARTÍNEZ
ADMINISTRACIÓ
GEMMA GARRIDO

SUBSCRIPCIONS
MARIA JOSEP CÁNOVAS
902 131 025
L'atenció serà de 9:00 a 14:00 hores
subscripcions@eltemps.cat

REDACCIÓ DE VALÈNCIA
OCTUBRE CENTRE DE CULTURA
CONTEMPORÀNIA
Carrer de Sant Ferran, 12
46001 València
963 535 100

REDACCIÓ DE BARCELONA
Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esq. 08008 Barcelona
932 384 262

REDACCIÓ DE PALMA
Carrer de l'Almudaina,
8 entresòl-dreta. 07001 Palma
971 720 763

WEB
www.eltemps.cat
CORREU ELECTRÒNIC
eltemps@eltemps.cat

FOTOMECÀNICA I IMPRESSIÓ
ROTIMPRES. AIGUAVIVA (GIRONÈS)

DIPÒSIT LEGAL
V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

**GENERALITAT
VALENCIANA**
Conselleria d'Educació,
Cultura i Esport

Cap part d'aquesta publicació no pot ser
reproduïda per cap mitjà:
mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic,
de fotocòpia, ni de cap altra mena,
sense permís de l'editor.

Alacant, la llengua, el país i els jutges

Qui tem la llengua catalana? La conxorxa entre els partits de dreta i extrema dreta —n'hi ha distinció, avui?— i la cúpula judicial espanyola evidencia que tot aquest sector vol marginar, sinó eliminar, la llengua del país. Els exemples d'Alacant i del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya durant la passada setmana ho deixen ben clar. Són, en tot cas, les darreres mostres d'una operació històrica a la qual els últims anys s'ha sumat, de manera descarada, el poder judicial, decidit a intervenir en matèria lingüística per passar per damunt, fins i tot, de la Constitució que en teoria ha de defensar.

La Constitució espanyola de 1978 fixa en el seu preàmbul que cal “protegir tots els espanyols i pobles d'Espanya en l'exercici dels drets humans, de les seues cultures i tradicions, llengües i institucions”. Partint d'aquesta premissa, els estatuts d'autonomia dels territoris de llengua no castellana van desenvolupar una sèrie de sistemes adreçats a la normalització lingüística i a garantir la supervivència de les seues llengües en un context desfavorable, atès que el castellà, de predomini indiscutible, tendeix a imposar-se a tot arreu. Per evitar la minorització lingüística i, en definitiva, la desaparició de les llengües, cada estatut aplica una sèrie de principis segons criteris professionals —sempre condicionats pels governs de torn— que, en teoria, saben què cal fer per garantir el principi constitucional assenyalat. Però els jutges, descontrolats, decideixen que aquests criteris professionals no serveixen, i imposen una quota mínima d'ensenyament en castellà a les escoles catalanes —ara el TSJC n'ha decretat el 25%— per garantir l'aprenentatge del castellà en l'àmbit de l'ensenyament. Els jutges no ho fan seguint cap criteri o estudi professional, sinó que intervenen amb una estricta i concreta voluntat política —també ho han fet al País Valencià— que atempta contra

el text constitucional, que obliga a “protegir les llengües dels pobles d'Espanya”.

La decisió del TSJC obeeix a un recurs presentat pel Govern Rajoy el 2015. Tot té l'origen en el discurs de la dreta espanyola —i d'una part de l'esquerra—, que va decidir atacar la llengua per traure profit electoral a còpia de manipulacions i d'enfrontar, de manera irresponsable, els pobles que integren l'Estat espanyol. El mantra de la marginació del castellà a Catalunya —i als Països Catalans i a tots els territoris amb llengua pròpia— s'ha estès tant i l'han fet tan creïble en altres zones de l'Estat que, a ulls de molts, acredita una ingerència judicial tan contraproduent com la del TSJC.

És en aquest context que Vox, a Alacant, justifica la seua iniciativa perquè la ciutat deixi de formar part de les zones de predomini lingüístic catalanoparlant. Enmig de tanta intoxicació, fins i tot han intentat fer creure que una ciutat com Alacant, que té tots els himnes —el de la ciutat, el de la festa de les Fogueres i les cançons populars— en català, així com també els noms dels barris, no ha de formar part de la comunitat catalanoparlant. És curiós que aquesta iniciativa procedesca de Vox quan els seus dos regidors, Pepe Bonet i Mario Ortolá, tenen cognoms tan i tan evidents. El que decep és que aquest autoodi l'assumeixca també el Partit Popular, que va secundar la iniciativa de Vox. Parlem del mateix PP de Miguel Valor, l'anterior alcalde d'aquest partit a Alacant, que va fer en català el seu discurs d'investidura el 2015. El vot en contra de Ciutadans, en plena reformulació estratègica del partit —que després del seu estrepitós fracàs electoral intenta oferir una imatge centrada i amable— va evitar que la iniciativa tirara endavant.

Els enemics de la diversitat saben perfectament que, si actuen contra la llengua, desfaran un país que els incomoda. És aquest el seu únic objectiu. Cal tindre clar que la victòria d'ells seria la mort dels altres.